

الباب السابع و العشر من الواحد الخامس في ذكر الواجب...

حضرت باب

اصلي فارسي

الباب السابع و العشر من الواحد الخامس في ذكر الواجب
في كل شهر بأن يذكر الله في كل يوم خمس و تسعين مرة
”الله ابيه“ في يوم الاول ”الله اعظم“ في الثاني الى ان
ينتهي ”بالله اقدم“ في يوم التاسع و العشر آخر يوم الشهر.

ملخص اين باب آنکه از طلوع شمس تا غروب آن خداوند اذن فرموده هر نفسی را که نود و پنج مرتبه بگوید
”الله ابيه“ يا ”الله اعظم“ يا ”الله اظهر“ يا ”الله انور“ يا ”الله اکبر“ يا امثال اين نوع کلمات ممتعه لعل در يوم
قيامت از برکت تلاوت اين اسماء مقدسه بشرف هدايت آن نير اعظم و طلعت قدم فائز گردد و تواند در آن
روز بهدايت حروف حی مهتدی گردد

نه اینکه این اسماء را بخواند و از ادلاء بر آن محتجب گردد زیرا که مثل این اسماء مثل کینونیات ادلاء علی الله
است همین قسم که این حروف دلالت میکند بر اینکه خداوند اعظم تر از این است که وصف کرده شود همین
قسم این کینونیات دلالت میکند بر اینکه خداوند اعظم تر از این است که نعت کرده شود نه این است که
حروف واحد از حد مثالیت خود تجاوز نمایند زیرا که سبیلی از برای احدی بسوی ذات ازل نبوده و نیست
و آنچه در امکان ممکن خلق او است و حروف واحد ادلا اسماء او هستند بر خلق او که در آنها دیده نمیشود الا

ORIGINAL

AUDIO

الله وحده وحده و در مقامی که آنها دیده میشوند خلق الله اند و در مقامی که دیده نشود در ایشان الا الله آن وقت حروف حقند

ان یا عباد الله تتقون که در آنها غلو نموده اگر چه هر چه غلو کنند نتوانند ادراک کنند ایشان را و هر چه دنو کنند در حق ایشان در اقرار عبودیت ایشان بوده وهست ولی علو ایشان بمرآتیت افئده ایشان هست که دلالت نمیکند الا علی الله وحده از این جهت حروف تسبیح و تحمید و تهلیل و تکبیر خداوند عالم ایشان را قرار داده نه در حین تکبیر نظر کنی بایشان که حین نظر محتجب میگرددی بل همین قسم که در حروف الله اکبر نمی بینی الا الله را در آن کینونیات هم مشاهده نمیشود الا الله

قل کل خلق لله و کل له عابدون.

